ВОНА ПІДНІМАЄТЬСЯ, ЯК ГОЛОВА,
відрубана голова волоцюги.
Вона промовляє уперше, і вдруге,
і втретє свої потойбічні слова:
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Над юрмищем площі нависло навскіс
її всевидюще летюче бароко.
Кров гусне в повітрі, розчахнутий зріз
тінь відкидає, важку і глибоку:
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Сокира невидима в місто ввійшла,
стягнути з помостів тіла безголові,
роззяви напились дешевої крові,
та зішкребе слід іржавий з чола
ПРИВИД ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Жереш мелодрами телевізійні?
Ти розглядаєш драконів за склом!
Стіну тобі проламає чолом
ожила куля з Оркестру Фелліні —
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА!
Запам'ятай, не сховатись ніде!
Площа приходить у схови, площа!
Бруківку темну свято полоще
і в Реберітаційне небо гряде
МАСКА — ЛІТАЮЧА ГОЛОВА
Я ЛІТАЮЧА ГОЛОВА
Я ГО ЛОВА ЛІТА
ЮЧА ГОЛО ВАЯ
ЧАГОЛО Ю АЯ
АО А О